

[Arbejdsministeren]

forslaget med forbedret barselhvile, og det er her sat til 9.000.

Det vil sige godt 27.000 arbejdspladser for kvinder ud af 100.000 arbejdspladser, som kommunisterne har stillet op, samtidig med at man her står og bebrejder regeringen, at den ikke gør en tilstrækkelig effektiv indsats for at løse kvindernes beskæftigelsesproblem.

Men lad os så se på mændene. Man skulle jo tro, at der var gode muligheder for mændene i kommunisternes plan, uanset om det er realistisk eller ikke realistisk.

Kommunisterne forudsætter, at der skal ansættes noget i retning af 40.000 bygningsarbejdere for at klare disse ting. Det gælder flere almennyttige boliger, det gælder byfornyelse, det gælder offentlige investeringer. Jeg har anslået dette tal til ca. 40.000 bygningsarbejdere. Men hvor mange bygningsarbejdere går der ledige i det danske samfund? Lad os så vende tilbage til tallene. Hvis vi tager håndværkergruppen, er der 6.000 ledige bygningshåndværkere eller dagpengemodtagende bygningsarbejdere, hvoraf jo en del i forvejen er beskæftiget – de er blot midlertidigt ledige på grund af vejrligsregler eller andre ting. Lad os sætte det til 4.000, som umiddelbart kan frigøres, og lad os så samtidig sige, at der er en tilsvarende gruppe ikke-faglærte, vi kan endda sige 50 pct. flere. Så har vi 10.000 ledige bygningsarbejdere på nuværende tidspunkt. Kommunisterne vil altså løse beskæftigelsesproblemet ved at beskæftige 40.000 bygningsarbejdere, hvor der kun er 10.000 ledige på nuværende tidspunkt. Det er ikke sikkert, at vi uden videre skal foretage en så omfattende omskoling af HK'ere, metalarbejdere osv., som man her forudser fra kommunisterne. Det er i hvert fald noget, der vil kræve ganske betydelige investeringer og indføre et tvangselement i arbejdsuddannelsessystemet, som i hvert fald regeringen indtil videre er vejet tilbage for.

Lad os så se på betalingsbalanceforudsætningerne i kommunisternes plan. Man tror eksempelvis, at man kan pumpe 1½ mia kr. eller knap 1½ mia kr. ud i omsætning til de uddannelsessøgende. Jeg anerkender, at de uddannelsessøgende har store økonomiske problemer, så det er ikke en social kritik af forslaget. Men man sætter betalingsbalancevirkningen til 0 kroner, og man sætter virkningen af 30.000 flere i arbejde i form af offentlige investeringer på 4 mia kr. ikke til en

betalingsbalanceforringelse, men direkte til en betalingsbalanceforbedring, idet man i noterne henviser til, at man vil sænke importindholdet i de offentlige investeringer fra 25 til 15 pct. Samtidig foregøgl man befolkningen, at det er noget, der kan gøres med et snuptag fra den ene dag til den anden, hvad enhver, som har bare en anelse begreb om disse ting, ved er helt urealistisk.

Jeg må desværre sige, uanset at jeg anerkender motiverne, uanset at jeg ser den gode tanke, uanset at jeg ser det velmente forsøg, man har gjort fra kommunisternes side, at der er en klar underprioritering af kvindernes problemer i kommunisternes plan. Den hviler på totalt urealistiske økonomiske forudsætninger, beregningerne holder ikke, og den vil kræve for mændenes vedkommende et voldsomt omskolingsprogram – fra andre faggrupper, ekspedienter, HK-folk, metalarbejdere osv. til bygningsarbejdere – hvis den overhovedet skal være realistisk.

Så mange og så venlige ord om kommunisternes velmente initiativ vedrørende beskæftigelsesproblemerne løser.

Jeg kan vel knap bruge udtrykket velment om hr. Lawaetz' indlæg. Så vidt jeg forstod, var den løsning, som fremskridtspartiet forestillede sig på vores problemer, nedsættelse af understøttelserne, uden at man angav med hvor meget det var at vi skulle ophæve den efterlønsordning, der netop er vedtaget her i folketinget, det var, at vi skulle droppe jobtilbudsplanen, og det var, at der på arbejdsmarkedet, forstod jeg, igennem en tvangsmæssig løsning herindefra skulle gennemføres det, som jeg tror hr. Lawaetz kaldte en nulløsning eller endnu ringere, det vil altså sige en minusløsning. Man har lyst til at spørge sig selv, om hr. Lawaetz i dette spørgsmål repræsenterer sin faglige organisation eller repræsenterer fremskridtspartiet. Jeg forstod på hr. Lawaetz, at hvis vi kunne finde frem til de 60.000 husmødre, der næsten, sådan måtte jeg forstå det, nassede på systemet, og fik dem jaget ud af arbejdsmarkedet, havde vi reduceret ledigheden ganske betydeligt.

Til hr. Palle Simonsen vil jeg sige, at jeg advarer det konservative folkeparti mod at argumentere på den måde, som hr. Palle Simonsen gjorde det i dag. Hr. Palle Simonsen sætter spørgsmålstegn ved, om de mennesker, som modtager understøttelse i vores sam-